

Az a fakó, mégis bársonyos tónus
Egy felhős, esős nap végén
Naplementekor az égen
Arra a pár percre, csak az ne lenne
Az ember már-már elfogadja
Beletörődik, hogy minden oly kevés
Csak úgy látszik, mintha lenne
S már nem is fáj ez
Dolog dologra tevődik
Ketyeg az óra céltalan
S akkor felbukkan ez a szín
E kifakult bársony-ég
Mintha egy darabka
Lecsúszott volna a mennyből
Majdnem a földre ért
S már hajolnak is érte sötét kezek
Pillanatig itt időz
Majd visszahúzzák helyére
Utolsót lobban hirtelen
Mielőtt megadja magát
Az ég sötétlő selymének